

Till Vulcan Riders Norway

med Vicen och Acke

Vi åkte till Norge en da Vicen å ja.
Utsända att representera, å mot de kan man ju inte protestera.
Vi skulle bevista en födsel av ära, där hos våra grannar så kära.
Det blev mycke' mera de blev helt som bäst.
De blev inte oväntat världens fest.
Vi åto och drucko tills vi fick utbäras.
Vi gjorde på så sätt vårt världfolk den äran.
Vi söpo och tävla i ädel kamp.
Vi sköto pistol och på ändan damp.
Vem som fick segerkransen lagd på sin skalle.
Var nog lite osäkert kanske va de vi alle.
Allt har en ände och också ett slut.
För vår del bestod de i avskedssalut.
Mellan två räta led av böljande Norrmän.
Vi mullra iväg mot hemmet i fjärran.
I strålände solsken med känslöfyllt sinne.
Vilar nu Norge skönt i mitt minne.
Lämna nog lita av hjärtat mitt.
Där uti bergen och älvarnas rike.
Hoppas vi får komma åter en da - Vicen å ja.

Ja vi var utsända som representanter VRS vid Norges bildandeträff i Evje vilket ligger lite norr om Kristiansand. Det började redan på Torsdagen när Bojjan kom ner till Göteborg och väntande poolbad och nygräddad lasange samt lite planering inför resan. Fredag morgon var vi iväg i god tid till Stena Line och tur va' väl de' för när jag dubbelkolla fickorna var mobilen väck, hmm alltid ska de va nått när man stressar - så en snabbsväng hem igen å allt va som de skulle.

Vi va' först av hojåkarna i väntekön till färjan men de började fylla på snabbt och vi var ett stort gäng som fyllde upp hojplatserna på båten. Mest Harlys som skulle till nå'n liten träff i Danmark med, som dom sa, cirka femtontusen hojar. Ja tro't om man vill. Vi skulle ju till en träff med kanske max femtio - men då snackar vi ju Vulcaner alltså!

En båtresa till Danmark är väl inget att skriva om, men körningen från Fredrikshamn till Hirtshals var väldigt vacker och med knallgula rapsfält och till följd av detta ett snabbt nerkletat visir, fattar inte varför alla dessa suicide-insekter väljer just mig för?! Väntan i Hirtshals gick bra med ömsom sol och plötslig dimma som gjorde det rå kallt. Men väl på båten blev det betydligt trevligare. För första gången fick ja känna på hur klädslen kan påverka omgivningen och vid vårt bord i matsalen var de gott om plats konstigt nog. När man hör kommentarer som "passa på min handväska" av folk som sitter vid borden jämte börjar man att undra, ser vi så farliga ut verkligen. Men efter en väldigt lugn båtresa med noll vågor var vi framme i Norge och att hitta ut mot väg 9 var inga problem.

Efter ett par mil viftades det väldigt vid vägkanten och där väntade Sigmund med delar av blivande styrelsen på att eskortera oss till träffplatsen. Väldigt fina vägar redan så nära från färjan.

Väl på plats slogs man av det vackra med höga berg och älven som glider lugnt fram och de var bara så där gött som de kan va' ibland. Ja och en pilsner hjälper ju till att höja stämningen lite. Vi fick våra rum och de va de bästa ja har sett på en hojträff, mjuka sängar och dusch och toalett på varje rum. Så mullrade de in folk ifrån stora delar av Norge och den noggranna hojuppställningen gjorde det så man kände sig hemma liksom. Grillarna stacks i brand och korvar och köttstycken av god sort lades på grillen av kunninga grillers. Mycket och gott Norsk öl till det, så somnade man in gott den kvällen.

På Lördagen var det kortgedags och politien var underättad så dom höll sig borta, när ett trettifemtal Vulkaner mullrade i väg in genom Evje centrum och vidare längs en stilla älv, ja de va så vackert så de känns när man tänker på't efteråt.

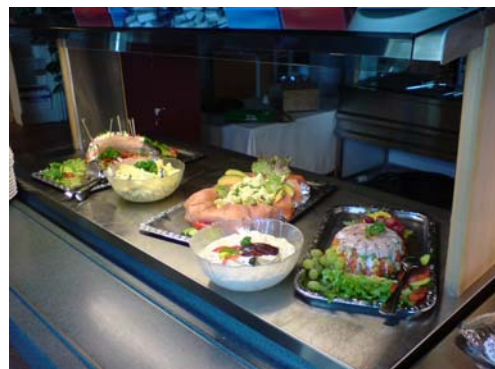
Ett kort stopp för fotografering - så i ordnad rad fram till lunchuppehållet där folk från vår lägerplats dukat upp en kanonlunch som flyttade ut minst ett hål på livremmen. Sedan var det återfärd till lägret och där stundade Norges bildandemöte

Historiskt så det förslår, då jag aldrig bevittnat en födelse av ett chapter i Vulkan Riders tidigare. Ett rörande tal av Sigmund då han tackade VRS för all hjälp dom fått under sin resa mot självständighet och så klädde han av sig sin VRS-tröja och tog på den nya VRN-tröjan istället. Våra banderoller och flaggor togs ner och bakom dessa satt VRNs flaggor och banderoller. Så var födelsen av Norges Chapter genomförd, man blev lite rörd faktiskt av att få vara med.

Sedan blev det dags för sillygames, med en viss oorganisation, där vår tappre Vice kämpade länge med att bringa någorlunda ordning på lekarna, men ja undrar fortfarande om han lyckades. Ja kul va de' och en blandning av pistolskytte, öl, pilkastning, solvarm Jägermeister, frisbee, fesljummen Mintu och en norsk/svensk variant av kubb och mera öl på grund av att vätskebalansen påverkas kraftigt under utövande av sporter, genomfördes trots en total anarki av lagmedlemmarna. Det låter kanske inte så konstigt att vårt tappert kämpande Svenska lag kom på en hedransvärd tredjeplats i denna gränsöverskridande idrottsutövning. Ja, dom andra två lagen fick ju inte bättre medaljer dom heller för dom var av choklad allihop.

Så var det dags för tillsnyggning inför den stora födelsedagsfesten och de va en måltid att minnas. Secken mat!!!!!! De var så mycket å så gött så man ble' änna salig en stund.

Å efteråt också. Sedan va de så gott att sitta i solnedgången me' en Norsköl i handen å bara njuta av livet och tänka på att nu börjar de för Norrmännen på allvar, de som är VRN med allt va det innebär. Festandet pågick långt efter solnedgången och tillslut satt man insvept i filter och tjöta för man ville bara ha kvar den go'a stämningen, men det väntade ju en dag i morgon också.

Efter en stadig frukost var det packning och avfärd mellan böljande Norrmän och en sextio mil som väntade på att bli körda. Vi åkte en liten väg ner mot Arendal och den var hur vacker och kul som helst. Sedan va de E18 som gällde fram till Horten och färjan till Moss där vi vuxna män föll i varandras armar i hänförelse över hur trevligt vi haft dessa dagar men våra vägar gick åt olika vädersträck därifrån.

Med framhjulet riktat söderut fortsatte jag min resa ensam mot hemmet i fjärran. E6, mycket trafik och när jag plötsligt ser ett tjockt svart rökmoln framför undrar man ju vad som hänt. En bil körd av vägen och in i ett träd, bilen började brinna och allt blev kaos.

Vägen oframkomlig och sirener bakom och framför och överallt, så de ända var att köra in till kanten och vänta.

Totalt nio skadade i och med följd olyckor, då räddningsfordonen lyckandes krocka under uttryckningen, snacka om röra. Men när jag såg att de började lösa upp sig snirklade jag och flera andra hojar oss fram och när räddningsledaren gjorde klartecken drog vi iväg på en i flera mil helt öde E6.

Det var lite skönt när man kom hem den kvällen, men en sak är säkert och der är att för Norge och Normännen har jag en platts i

mitt hjärta och får jag möjligheten att åka tillbaks blir jag inte svårövertalad.

Tack Norge och lycka till framöver!

Ha de!
Acke

**Goodbye Region
Norway and RA
Sigmund of VRS!**

**Welcome Mr
President of
Vulcan Riders
Norway**